

Arrest

nr. 169 601 van 10 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 9 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 6 juni 2015 werden geregistreerd in Italië alsook dat zij op 7 augustus 2015 een asielaanvraag indiende in Italië.

1.3. Op 29 april 2016 wordt aan de Italiaanse overheden een terugnameverzoek gericht.

1.4. Op 18 mei 2016 stemmen de Italiaanse overheden in met het terugnameverzoek vermeld in punt 1.3. op grond van artikel 18 (1) b van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 30 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 18.04.2011 asiel in België. Hij legde geen documenten voor. Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de vingerafdrukken van de op 06.06.2015 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Italië en dat hij op 07.08.2015 asiel vroeg in Italië.

De betrokkene werd gehoord op 27.04.2016 en verklaarde dat hij Guinée op 15.05.2015 verliet en via Mali naar Libië reisde. Na een verblijf van ongeveer twee weken verliet hij Libië per boot en reisde hij vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Hij verbleef vervolgens twaalf maanden in een opvangcentrum op Sicilië en ongeveer drie maanden in een opvangcentrum in de Zuid-Italiaanse stad Ancona. De betrokkene voegde toe dat hij na drie maanden het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en op straat belandde. Na een verblijf van zeven maanden in een station in Milaan verliet hij Italië en vervolgde hij zijn weg naar Italië, waar hij naar eigen zeggen op 10.04.2016 aankwam. De betrokkene verklaarde dat de Italiaanse instanties enkel zijn vingerafdrukken registreerden, asiel vroeg hij naar eigen zeggen niet in Italië.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat een vrouw uit Guinée, die hij in Italië ontmoette, besliste dat de betrokkene mee zou gaan naar België. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan de Italiaanse instanties omdat hij een uitwijzingsbevel kreeg, op straat belandde en de opvangfaciliteiten ondermaats waren.

Op 29.04.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd.

We benadrukken dat de Italiaanse instanties op 18.05.2016 alsnog lieten weten in te stemmen met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bologna.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen delidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003.

Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We zijn van oordeel dat niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type 1 opleverde waaruit volgens ons dient te worden afgeleid dat de betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij een uitwijzingsbevel kreeg en vervolgens op straat belandde benadrukken we dat hij geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

Verder merken we op dat de Italiaanse instanties op 18.05.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat zijn op 07.08.2016 te Ancona ingediende asielaanvraag nog hangende is en nog niet het voorwerp was van een finale beslissing. Het is ons inzien dan ook totaal niet aannemelijk dat de betrokkene reeds het voorwerp was van een uitwijzingsbevel uitgaande van de Italiaanse instanties terwijl er nog geen beslissing inzake zijn asielaanvraag werd genomen. We denken te kunnen besluiten dat de betrokkene zichzelf onttrok aan zijn in Italië ingediende asielaanvraag en verder noordwaarts trok. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij van Ancona naar Milaan trok en daar vervolgens naar eigen zeggen zeven maanden verbleef.

Betreffende de bewering dat de opvangstructuren ondermaats waren wijzen we er op dat de betrokkene dit niet verder duidde of specificeerde. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij na binnenkomst eerst werd opgevangen op Sicilië, waar zijn vingerafdrukken op 06.06.2015 werden geregistreerd, en daarna ongeveer drie maanden in een opvangcentrum in Ancona verbleef. Dit toont volgens ons aan dat de Italiaanse instanties de betrokkene na zijn aankomst niet aan zijn lot overlieten en hem onderdak en bijstand boden.

We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren ongehuwde man.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing gewoon opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, netals België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublinverordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie. Het rapport meldt dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake. Indien zou worden geopperd dat de grote toestroom van immigranten de Italiaanse opvangfaciliteiten onder druk zet in die mate dat er sprake is van een reëel risico op inbreuken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven

inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.3.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM

2.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het

bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. *N.S. t. Secretary of Home Departement*, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.3.2.2.2. De verzoekende partij betoogt in haar middel dat zij in Italië gevaar zal lopen om meerdere redenen, dat zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal kunnen worden behandeld, dat uit haar ervaring zij hiervan zeker is vermits zij bijna één jaar in Italië heeft kunnen verblijven zonder dat haar asielaanvraag werkelijk werd opgestart, vermits zij enkel geregistreerd werd toen haar vingerafdrukken werden genomen, dat zij volledig verrast is dat de Italiaanse autoriteiten de terugname aanvaardden op grond van artikel 18, 1, (b) van de Dublin III-Verordening en dat de Belgische autoriteiten niet verder informeerden in verband met het verloop van de procedure, in het bijzonder gelet op de uiterst preciaire situatie in Italië. Zij betoogt dat de beslissing enkel de datum vermeldt waarop de vingerafdrukken werden genomen en het voor haar onverstaaenbaar is waaruit afgeleid wordt dat de procedure nog lopende zou zijn, behoudens het laattijdige antwoord van de Italiaanse overheden. De verzoekende

partij verklaart geen weet te hebben van een procedure die op 7 augustus 2015 zou zijn opgestart in Ancona, doch dat zij wel weet dat het in die periode was dat zij in het centrum van Ancona werd weggejaagd zonder andere uitleg dan dat de plaats overbevolkt was, reden waarom zij naar Milaan ging, dat dit het bewijs vormt dat zij geen informatie kreeg, geen bijstand van een tolk of advocaat vermits zij zelf tot het besluit was gekomen dat zij het bevel had gekregen Italië te verlaten, zonder echter dat deze ooit opgestart werd. Zij meent tevens gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als Dubliner zal worden beschouwd, dat zij reeds een slechte ervaring gekend heeft in een depot te moeten leven waar asielzoekers letterlijk opgestapeld worden als vee, zonder voldoende eten, met een minimale hygiëne, zonder enige begeleiding of informatie, dat dit identiek was op Sicilië en in Ancona. Zij wijst erop dat zij gedurende de hele winter, met blijvende nadelige gevolgen voor haar gezondheid, op straat heeft geleefd.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat de internationale rapporten systematisch problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten. Zij wijst erop dat zij tijdens het interview spontaan heeft aangegeven dat zij bezwaar heeft tegen overname van Italië omdat de Italiaanse instanties geen of alleszins onvoldoende opvang kunnen bieden en dat zij dat heeft moeten ervaren gedurende meerdere maanden en dat zij tijdens de winter op straat was.

De verzoekende partij meent dat de verwerende partij, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties dient te geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen, voornamelijk wanneer aangegeven wordt dat de asielaanvrager dit reeds persoonlijk heeft moeten ervaren en dit gedurende een langdurige periode. De verzoekende partij meent dat *in casu* de verwerende partij niet eens motiveert 'dat tenminste zeven dagen op voorhand de Italiaanse autoriteiten zullen worden in kennis gesteld van een overdracht van betrokkene', zoals nochtans vaak vermeld wordt. Zij wijst erop dat de Italiaanse instanties op 18 mei 2016 de terugname erkenden, buiten de termijn van twee maanden, dat de bestreden beslissing uiterst vaag stelt dat de betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse autoriteiten, zonder meer, dat de verwerende partij ervan uit gaat dat zij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn voor opvang, dat de Raad recent in arrest nr. 158 146 van 10 december 2015 nog oordeelde dat 'het zich aanbieden bij de grenspolitie' – waarbij *in casu* nog vager gesproken wordt over de bevoegde Italiaanse autoriteiten – geen enkele garantie biedt op opvang en de verwerende partij aldus geen garanties kon geven en de beslissing naar Italië vernietigde. De verzoekende partij vraagt zich af welke garanties zij heeft dat zij wel effectief opgevangen zal worden door de Italiaanse autoriteiten, dat het dan ook de schaamte voorbij is dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat zij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht, zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties voor opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen.

De verwerende partij erkent volgens de verzoekende partij dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse asielprocedure doch ervan uitgaat dat er wel opvang zal voorzien worden, dat benadrukt wordt dat elf opvangstructuren in het leven werden geroepen voor de opvang van Dublin-terugkeerders, die op korte of middellange termijn wel 443 Dublin-terugkeerders kunnen opvangen, dat pagina 37 van het AIDA-rapport vermeldt dat de top 3 van landen die aan Italië terugname van asielzoekers vroegen in de periode januari-juni 2015, nog voor de grote toevloed aan vluchtelingen in de zomer van 2015, dit in totaal voor maar liefst 14.019 personen deden, dat wetende dat dit slechts om drie landen gaat en het er in werkelijkheid nog veel meer zijn, valt niet in te zien hoe dit voldoende zou kunnen zijn. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij zich baseert op het laatste AIDA-rapport, update van december 2015, om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse autoriteiten vruchten afwerpen, dat de Italiaanse autoriteiten, als reactie op de instroom van immigranten, zich zouden blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, dat dit tegen begin 2016 32.000 personen zou kunnen herbergen, doch men zich enkel kan afvragen waarom dan in mei 2016 de verwerende partij nog steeds niet in staat is dit te bewijzen. Zij vervolgt dat volgens de verwerende partij het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015 een totale capaciteit van 98.314 plaatsen gehad hebben, dat nochtans de actuele situatie leert dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust, dat alleen al in de maand januari 67.400 mensen de oversteek van Turkije naar de Griekse eilanden maakten, dat de massale instroom van vluchtelingen nog lang niet voorbij is buiten kijf staat, dat de vluchtelingen zullen blijven toestromen, dat zelfs met de buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties niet ernstig kan voorgehouden worden dat de verzoekende partij een garantie heeft op opvang, dat zij zich dan ook ernstige vragen stelt bij de garantie van de verwerende partij met betrekking tot opvang. De verzoekende partij wijst naar enkele

arresten van de Raad waarin de overdracht naar Italië geschorst en vernietigd werd omdat met de informatie geen rekening werd gehouden en gewezen werd op de uiterst onzekere mogelijkheid tot opvang voor Dublin-terugkeerders in Italië, de grote moeilijkheden die de Italiaanse overheid kent om de waardigheid te garanderen en de nood aan een onderzoek ten gronde door de Belgische overheid en garanties op het behoud van de menselijke waardigheid bij terugname door Italië, dat de Raad dus meermaals stelde dat hij niet overtuigd was van de opvangmogelijkheden in Italië, dat de verwerende partij verschillende bronnen had onderzocht om te komen tot de bestreden beslissing, dat de Raad erop wees dat de verwerende partij geen rekening houdt met de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015, dat ook Duitse rechtspraak oordeelt dat er geen garanties zijn dat erin Italië opvang conform de menselijke waardigheid wordt geboden.

Vervolgens citeert de verzoekende partij een artikel van het UNHCR van 4 januari 2016 over de vluchtelingen die via de zee in 2015 Europa bereikten, de verzoekende partij stelt dat zij zich moeilijk kan inbeelden dat de garantie die er op 9 november 2015 (RvV nr. 156.249) er thans wel zou zijn.

De verzoekende partij vervolgt dat het AIDA-rapport helemaal niet zo positief is als de verwerende partij wil laten uitschijnen. Na het citeren van een paragraaf van het voormelde rapport, stelt de verzoekende partij dat er dus slechts gratis bijstand van een advocaat mogelijk is, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog niet absoluut evident is, dat dit bovendien een flagrante schending uitmaakt van de aanbevelingen van het UNHCR, waarna zij deze citeert met betrekking tot *'information and legal advice'*, dat ook de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's ten zeerste gelimiteerd is. De verzoekende partij wijst er op dat er sprake is van systematische overbevolking, onder verwijzing naar het AIDA-rapport, en stelt dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het indienen van een asielaanvraag bij de verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich laat voorbijgaan. De verzoekende partij vervolgt dat het recentste AIDA-rapport bovendien een aantal centra opsomt die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen. De verzoekende partij betoogt dat het feit dat de Italiaanse instanties zich in het algemeen niet onverschillig opstellen, zoals de bestreden beslissing motiveert, dan ook niet pertinent is wanneer men in de praktijk wandelen wordt gestuurd en op straat moet slapen, dat het immers gaat over de vraag of de Italiaanse autoriteiten haar een asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden kunnen en zullen aanbieden, los van het feit of dit hen onverschillig laat of niet.

Voorts wijst de verzoekende partij er nog op dat het AIDA-rapport letterlijk stelt dat het grootste probleem voor Dublin-terugkeerders naar Italië betrekking heeft op het opvangsysteem, dat bovendien het AIDA-rapport niet het enige rapport is dat zich kritisch uitlaat over de opvangcondities in Italiaanse asielcentra, waarbij zij verwijst naar een artikel *'How to Fix Italy's Migration Reception Centers'*, naar een artikel *'CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity'*.

Concluderend stelt de verzoekende partij dat het voor zich spreekt dat dergelijke wantoestanden – slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden – waar de verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. De verzoekende partij stelt dat het voor zich spreekt dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest vormt, dat de Raad hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk was, dat de Raad van oordeel was dat er niet zonder meer van uitgegaan kan worden dat verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteit en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen, dat mede gelet op het volledige en rigoureuze onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat zij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken, de Raad van oordeel was dat het gevoerde onderzoek niet volstond, zoals *in casu*. De verzoekende partij argumenteert dat als de verwerende partij haar naar een land als Italië uitwijst, zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid ontloopt maar zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk stelt voor het onderwerpen van de verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 van het EVRM. Zij meent dat de verwerende partij wel lijkt te erkennen dat er in Italië problemen zijn en dus niet onkundig lijkt te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure, dat de verwerende partij immers zelf talloze rapporten citeert die deze problematiek aankaart, dat zij het anderzijds aandurft om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië, dat het bij dit alles zeer opvallend is dat het relaas van de verzoekende partij en haar bewijzen, terzijde worden geschoven, dat hoewel het relaas

kort was, het volledig overeenstemt met de voorgelegde informatie, dat dergelijke houding geenszins strookt met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 van het EVRM voorschrijft.

2.3.2.2.3. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende verklaringen heeft afgelegd.

“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”

Ik ben met iemand gekomen, namelijk Mariam.

Heeft zij beslist om naar België te reizen?

Ja

Weet je waarom?

Omdat de situatie in Italië precair was. De leefomstandigheden waren heel slecht.

Waarom heeft u beslist om naar België te reizen, en geen ander land?

Dat heeft Mariam beslist. Ik weet niet waarom.”

“Hoe is uw gezondheidstoestand?”

Ik heb geen gezondheidsproblemen.”

“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement) zouden rechtvaardigen?”

Ja, ik wil niet dat Italië verantwoordelijk is voor mijn asielaanvraag.

Ik moest immers vertrekken van de Italiaanse autoriteiten.

Heeft u bezwaren ten opzichte van de opvang en behandeling in Italië?

Ja. De opvang was ondermaats. Ik was beland op straat na de drie maanden in Ancona. Nadat ik het bevel had gekregen om het land te verlaten, kon ik nergens naartoe en was ik dakloos.”

Betreffende het feit dat de verzoekende partij verklaarde in ondermaatse opvang(faciliteiten) heeft gewoond (op Sicilië en in Ancona) en daarna op straat leefde in Italië, en dit opnieuw aanvoert als persoonlijke omstandigheid in haar verzoekschrift als volgt *“reeds de slechte ervaring gekend in een depot te moeten leven waar asielzoekers letterlijk opgestapeld werden als vee, zonder voldoende eten, met een minimale hygiëne (één wc), zonder enige begeleiding of informatie. Dit was identiek was op Sicilië en in Ancona. In Milaan heeft zij op straat geleefd gedurende de hele winter, met blijvende nadelige gevolgen voor haar gezondheid”*, dient er in de eerste plaats te worden opgemerkt dat de verklaringen van de verzoekende partij die op illegale wijze Italië is binnengekomen, niet *ipso facto* impliceren dat de thans geplande overdracht aan Italië een reëel risico inhoudt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling nu de verzoekende partij thans in andere omstandigheden, met name als Dublinterugkeerder, Italië zal binnenkomen. In de bestreden beslissing wordt er uitdrukkelijk op gewezen dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de verzoekende partij.

In de bestreden beslissing kan hieromtrent gelezen worden wat volgt:

“De betrokkene werd gehoord op 27.04.2016 en verklaarde dat hij Guinée op 15.05.2015 verliet en via Mali naar Libië reisde. Na een verblijf van ongeveer twee weken verliet hij Libië per boot en reisde hij vervolgens het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Hij verbleef vervolgens twaalf maanden in een opvangcentrum op Sicilië en ongeveer drie maanden in een opvangcentrum in de Zuid-Italiaanse stad Ancona. De betrokkene voegde toe dat hij na drie maanden het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en op straat belandde. Na een verblijf van zeven maanden in een station in Milaan verliet hij Italië en vervolgde hij zijn weg naar Italië, waar hij naar eigen zeggen op 10.04.2016 aankwam. De betrokkene verklaarde dat de Italiaanse instanties enkel zijn vingerafdrukken registreerden, asiel vroeg hij naar eigen zeggen niet in Italië.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene stelde dat een vrouw uit Guinée, die hij in Italië ontmoette, besliste dat de betrokkene mee zou gaan naar België. De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan de Italiaanse instanties omdat hij een uitwijzingsbevel kreeg, op straat belandde en de opvangfaciliteiten ondermaats waren.

Op 29.04.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. We benadrukken dat de Italiaanse instanties op 18.05.2016 alsnog lieten weten in te stemmen met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Bologna..”

En:

“Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type 1 opleverde waaruit volgens ons dient te worden afgeleid dat de betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij een uitwijzingsbevel kreeg en vervolgens op straat belandde benadrukken we dat hij geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van zijn bewering te beoordelen.

Verder merken we op dat de Italiaanse instanties op 18.05.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat zijn op 07.08.2016 te Ancona ingediende asielaanvraag nog hangende is en nog niet het voorwerp was van een finale beslissing. Het is ons inzien dan ook totaal niet aannemelijk dat de betrokkene reeds het voorwerp was van een uitwijzingsbevel uitgaande van de Italiaanse instanties terwijl er nog geen beslissing inzake zijn asielaanvraag werd genomen. We denken te kunnen besluiten dat de betrokkene zichzelf onttrok aan zijn in Italië ingediende asielaanvraag en verder noordwaarts trok. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt dat hij van Ancona naar Milaan trok en daar vervolgens naar eigen zeggen zeven maanden verbleef.

Betreffende de bewering dat de opvangstructuren ondermaats waren wijzen we er op dat de betrokkene dit niet verder duidde of specificeerde. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij na binnenkomst eerst werd opgevangen op Sicilië, waar zijn vingerafdrukken op 06.06.2015 werden geregistreerd, en daarna ongeveer drie maanden in een opvangcentrum in Ancona verbleef. Dit toont volgens ons aan dat de Italiaanse instanties de betrokkene na zijn aankomst niet aan zijn lot overlieten en hem onderdak en bijstand boden..”

Tevens wordt in de bestreden beslissing het volgende vermeld:

“We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstanden opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren ongehuwde man.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en

individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

En:

"Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing gewoon opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbood voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van nonrefoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, netals België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublinverordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europees Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie. Het rapport meldt dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake. Indien zou worden geopperd dat de grote toestroom van immigranten de Italiaanse opvangfaciliteiten onder druk zet in die mate dat er sprake is van een reëel risico op inbreuken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en

CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.."

Tevens wijst de Raad erop dat het EHRM zich reeds in talrijke zaken heeft uitgesproken over de asielprocedure, de opvang van asielzoekers en overdrachten van asielzoekers naar Italië in het kader van de Dublin-Verordeningen. Naast het arrest Tarakhel, sprak het Hof zich eveneens uit in de zaken Hussein Dirshi en anderen t. Nederland en Italië (beslissingen), nrs. 2314/10, 18324/10, 47851/10 & 51377/10, §§ 98-117, 10 september 2013; Halimi t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 53852/11, §§ 21-25 en §§ 29-36, 18 juni 2013; Abubeker t. Oostenrijk en Italië (beslissing), nr. 73874/11, §§ 31-34 en §§ 37-41, 18 juni 2013; Daybetgova en Magomedova t. Oostenrijk (beslissing), nr. 6198/12, §§ 25-29 en §§ 32-39, 4 juni 2013; en Mohammed Hussein t. Nederland en Italië (beslissing), nr. 27725/10, §§ 25-28 en 33-50, 2 april 2013. Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich, eveneens in de vorm van een beslissing, nog uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 5 februari 2015. In al deze beslissingen concludeerde het Hof tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid. In de meeste van deze zaken erkende het Hof tekortkomingen aangaande de opvangmodaliteiten voor asielzoekers, doch niet in die mate dat het aanleiding geeft tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op bovenstaande vaststellingen in de bestreden beslissing betreffende de opvangmogelijkheden, die in onderhavig arrest, zoals blijkt uit wat volgt, niet door de verzoekende partij worden weerlegd of ontkracht, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat zij dreigt gesanctioneerd te worden in de vorm van nog minder kans op opvang, aangezien zij nu als Dubliner zal worden beschouwd.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit haar ervaring blijkt dat haar asielaanvraag niet goed zal kunnen behandeld worden, vermits zij bijna één jaar in Italië heeft kunnen verblijven zonder dat haar asielaanvraag werkelijk werd opgestart, vermits zij enkel geregistreerd werd toen haar vingerafdrukken werden genomen, dat zij volledig verrast is dat de Italiaanse autoriteiten de terugname aanvaardden op grond van artikel 18 (1) b, van de Dublin III-Verordening en dat de Belgische autoriteiten niet verder informeerden in verband met het verloop van de procedure alsook dat zij geen weet heeft van een op 7 augustus 2015 ingediende asielaanvraag, wijst de Raad erop dat de verwerende partij motiveerde

“Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type 1 opleverde waaruit volgens ons dient te worden afgeleid dat de betrokkene wel degelijk asiel vroeg in Italië.” alsook *“Verder merken we op dat de Italiaanse instanties op 18.05.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat zijn op 07.08.2016 te Ancona ingediende asielaanvraag nog hangende is en nog niet het voorwerp was van een finale beslissing.”* en *“We denken te kunnen besluiten dat de betrokkene zichzelf onttrok aan zijn in Italië ingediende asielaanvraag en verder noordwaarts trok.”*

De Raad wijst erop dat gelet op de resultaten van het vingerafdrukkenonderzoek, zoals blijkt uit de Hit Eurodac die zich in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 7 augustus 2015 in Ancona een asielaanvraag indiende en gelet op de verklaringen dat zij opvang genoot in Ancona doch dat deze ondermaats was, de verzoekende partij met haar blote betoog dat zij geen asielaanvraag heeft ingediend of dat haar asielaanvraag ‘niet werd opgestart’ de informatie dat zij een asielaanvraag indiende niet weerlegt. Evenmin toont zij aan dat, gelet op haar verklaringen, haar asielaanvraag niet goed zal behandeld worden. Immers blijkt uit de gegevens aldus dat de verzoekende partij een asielaanvraag indiende in Ancona op 7 augustus 2015, maar blijkt uit haar verklaringen dat zij zelf Ancona heeft verlaten en doorreisde naar Milaan, zodat zij zich zelf aan haar asielaanvraag en de behandeling ervan onttrok. Zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing voerde de verzoekende partij geen enkel element aan dat toelaat de gegrondheid van de bewering dat zij een uitwijzingsbevel kreeg te beoordelen en dient erop gewezen te worden dat *“de Italiaanse instanties op 18.05.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, wat betekent dat zijn op 07.08.2016 te Ancona ingediende asielaanvraag nog hangende is en nog niet het voorwerp was van een finale beslissing. Het is ons inzien dan ook totaal niet aannemelijk dat de betrokkene reeds het voorwerp was van een uitwijzingsbevel uitgaande van de Italiaanse instanties terwijl er nog geen beslissing inzake zijn asielaanvraag werd genomen.”* Deze motieven worden door de verzoekende partij niet ontkracht. Bovendien lijkt de verzoekende partij aan te geven dat zij zelf tot het besluit was gekomen dat zij het bevel had gekregen Italië te verlaten en niet dat zij effectief een uitwijzingsbevel had gekregen. Gelet op het uitdrukkelijk instemmen van de Italiaanse autoriteiten met de terugname op grond van artikel 18 (1) b van de Dublin III-Verordening, wat betekent dat de ingediende asielaanvraag hangende is en nog niet het voorwerp is van een finale beslissing – motief dat eveneens aangehaald wordt in de bestreden beslissing – ziet de Raad niet in waarom de Belgische overheid zich verder diende te informeren over het verdere verloop van de procedure, minstens toont de verzoekende partij niet aan welke informatie betreffende het verloop van de procedure de Belgische overheid dan nog had dienen te bekomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat uit haar ervaring blijkt dat haar asielaanvraag niet goed zal behandeld worden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de beslissing enkel de datum vermeldt waarop de vingerafdrukken werden genomen en het voor haar onverststaanbaar is waaruit afgeleid wordt dat de procedure nog lopende zou zijn, behoudens het laattijdige antwoord van de Italiaanse overheden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij er zelf op wijst dat het feit dat de procedure nog lopende is, afgeleid kan worden uit het antwoord van de Italiaanse overheden. Het feit dat dit antwoord eventueel laattijdig werd gegeven, doet hieraan geen afbreuk, daar de verwerende partij van het antwoord en de informatie gegeven in het antwoord op de hoogte was voor het nemen van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij op datum van het indienen van de asielaanvraag werd weggejaagd uit Ancona zonder andere uitleg dan dat de plaats overbevolkt was, reden dat zij naar Milaan gaan ging, beperkt zij zich tot loutere beweringen, zodat deze verklaringen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, ook geenszins het bewijs vormt dat zij geen informatie kreeg, geen bijstand van een tolk of advocaat vermits zij zelf tot het besluit was gekomen dat zij het bevel had gekregen Italië te verlaten.

In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij tengevolge van het op straat leven in Milaan, blijvende nadelige gevolgen heeft voor haar gezondheid, wijst de Raad er nog op dat dit niet strookt met de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het interview van 27 april 2016 waar zij verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen.

Het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die er op wijzen dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan zijn geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aan. De stukken

van het administratief dossier tonen *prima facie* aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op grondige wijze onderzoek heeft gevoerd naar de individuele situatie van de verzoekende partij.

2.3.2.2.4. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. Te dezen komt het betoog van de verzoekende partij er op neer dat asielzoekers in Italië onderhevig zijn aan onmenselijke en vernederende behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, gelinkt aan de massale toestroom van asielzoekers.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Italië zich opdringt maar dat niet zonder meer kan worden gesteld dat er in Italië sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

In de bestreden beslissing wordt niet ontkend dat de opvangsituatie in Italië moeilijk is, maar wordt verwezen naar het AIDA-rapport (update december 2015) om onder meer aan te geven op welke wijze de situatie voor Dublin-terugkeerders in Italië geregeld is. Tevens wordt vermeld dat uit ditzelfde rapport blijkt dat de bijkomende tijdelijke opvangcapaciteit opgericht met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen specifiek voor Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 niet meer operationeel is, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie: *“Het rapport meldt dat “Dublin returnees” intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake”*. Tevens wordt verwezen naar het document *“Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap, Brussel, 01.10.2015”* dat handelt over de opvangcapaciteit in Italië en zich in het administratief dossier bevindt. In de bestreden beslissing wordt verder nog verwezen naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport *“L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; *“Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”*, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, *“Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, juli 2013; *“Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015.

Uit de bestreden beslissing blijkt *prima facie* dat de gemachtigde is overgegaan tot een grondige analyse van een toonaangevend rapport van een gezaghebbende organisatie met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van verzoeker naar Italië. Er wordt in de bestreden beslissing hoofdzakelijk verwezen naar het AIDA-rapport met update van december 2015 en tevens naar het document *“Italian Roadmap”* en naar de overige hierboven vermelde documenten, die zich in het administratief dossier bevinden. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar relevante en recente rechtspraak van het EHRM, waarin gesteld wordt dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM 2 april 2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Switzerland*, par. 114) en dat ook in het arrest A.M.E. v. Nederland werd gesteld dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van M.S.S. (EHRM 13 januari 2015, nr. 51428/10, *A.M.E v. Nederland*).

De Raad stelt vast dat het EHRM eind juni 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

Met de loutere stelling dat, door de massale instroom van vluchtelingen, er geen opvang gegarandeerd is in Italië weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Immers wordt hieromtrent in de bestreden beslissing gemotiveerd: *“We wijzen er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-*

gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E. v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1996 geboren ongehuwde man.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. De betrokkene bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen." en "Indien zou worden geopperd dat de grote toestroom van immigranten de Italiaanse opvangfaciliteiten onder druk zet in die mate dat er sprake is van een reëel risico op inbreuken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CARA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR-netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up to date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes

italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.201 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

De verzoekende partij betwist dat de opvang in Italië voor Dublin-terugkeerders, waarbij gewezen wordt op de opvangmogelijkheden van 443 Dublin-terugkeerders, voldoende lijkt, daar pagina 37 van het AIDA-rapport vermeldt dat de top 3 van landen die aan Italië terugname van asielzoekers vroegen in de periode januari-juni 2015, nog voor de grote toevloed aan vluchtelingen in de zomer van 2015, dit in totaal voor maar liefst 14.019 personen deden, dat wetende dat dit slechts om drie landen gaat en het er in werkelijkheid nog veel meer zijn, niet valt in te zien hoe dit voldoende zou kunnen zijn. Met een dergelijk betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt *"De voorbije jaren werd met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublinverordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Fonds voor Asiel, Migratie en Integratie. Het rapport meldt dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake."* Aldus blijkt dat heden Dublin-terugkeerders opgevangen worden in het reguliere opvangnetwerk. Ten overvloede wenst de Raad er nog op te wijzen dat de cijfers die de verzoekende partij weergeeft, met name 14.019 personen, zoals teug te vinden op pagina 37 van het AIDA-rapport, update december 2015, de inkomende verzoeken betreffen van alle landen, waaronder dan de top 3 wordt weergegeven, en aldus niet, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk weergeeft, de inkomende verzoeken van de top 3 landen alleen. Bovendien betreft het cijfer het aantal inkomende verzoeken en geenszins het aantal binnenkomende overnames of terugnames, waarvoor blijkens het voornoemde AIDA-rapport geen cijfers beschikbaar zijn voor 2015. Daarentegen wordt voor 2014 in het AIDA-rapport aangegeven dat er 28.904 binnenkomende verzoeken waren en 1.918 binnenkomende overnames of terugnames.

Betreffende het reguliere opvangnetwerk, betoogt de verzoekende partij, dat de verwerende partij zich baseert op het laatste AIDA-rapport, update van december 2015, om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse autoriteiten vruchten afwerpen, dat de Italiaanse autoriteiten, als reactie op de instroom van immigranten, zich zouden blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten, dat dit tegen begin 2016 32.000 personen zou kunnen herbergen, doch men zich enkel kan afvragen waarom dan in mei 2016 de verwerende partij nog steeds niet in staat is dit te bewijzen. Dergelijk betoog, waarbij de verzoekende partij ook niet aantoonst dat deze inspanningen niet zouden geleverd zijn, doet geen afbreuk aan het motief dat het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015 reeds een totale capaciteit had van 98.314 plaatsen. Hieromtrent betoogt de verzoekende partij dat de actuele situatie nochtans leert dat in september 2015 130.000 vluchtelingen toekwamen aan de Italiaanse kust. De Raad stelt vast dat uit de door de verzoekende partij aangehaalde bron niet blijkt dat in september 2015 129.000 mensen de Italiaanse kust bereikten, doch wel in de eerste negen maanden van 2015. Hierbij dient opgemerkt te worden dat niet vaststaat dat alle 129.000 mensen die de eerste negen maanden van 2015 de Italiaanse kust bereikten, ook effectief een asielaanvraag hebben ingediend of opvang nodig hebben. Voorts dient opgemerkt te worden dat de mensen niet allen tegelijk aankwamen, maar aldus over een periode van 9 maanden, zodat hiermee geenszins aangetoond wordt dat het opvangcapaciteit in Italië onvoldoende zou zijn. In zoverre de verzoekende partij cijfers weergeeft van het aantal mensen die de oversteek van Turkije naar de Griekse eilanden maakte, maakt zij niet aannemelijk op welke wijze deze cijfergegevens zouden dienen aan te tonen dat het opvangnetwerk in Italië geen voldoende capaciteit heeft om asielzoekers opvang te verlenen.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat de vluchtelingen zullen blijven toestromen, dat zelfs met de buitengewone inspanningen van de Italiaanse asielinstanties niet ernstig kan worden voorgehouden dat de verzoekende partij een garantie heeft op opvang, toont de verzoekende partij niet aan dat er heden

in Italië structurele problemen zijn met betrekking tot de opvang van asielzoekers in het algemeen of Dublin-terugkeerders in het bijzonder.

Betreffende de verschillende verwijzingen van de verzoekende partij naar arresten van de Raad, wijst de Raad er vooreerst op dat arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Voorts wijst de Raad er op dat *in casu* niet dienstig kan verwezen worden naar arresten waar geen rekening werd gehouden met onzekerheid over opvang gelet op de massale toestroom van vluchtelingen in 2015, nu uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij deze informatie wel degelijk in ogenschouw heeft genomen en, onder verwijzing naar verschillende bronnen, de opvangmogelijkheden in Italië heeft onderzocht. Waar de verzoekende partij nog verwijst naar Duitse rechtspraak, laat zij na de vindplaats van deze rechtspraak te vermelden.

De Raad stelt vast met betrekking tot de verwijzing naar en de citering in het verzoekschrift uit een artikel van het UNHCR van 4 januari 2016 over de vluchtelingen die via de zee in 2015 Europa bereiken, waarbij de verzoekende partij geenszins aanduidt op welke wijze dit artikel een ander licht werpt op de motieven van de bestreden beslissing, dat het artikel betreffende Italië enkel stelt dat in 2015 150 000 mensen uit Noord-Afrika de oversteek naar Italië hebben gemaakt. Zoals reeds gesteld betreft het een totaal jaaraantal en wordt hiermee geenszins aangetoond dat de opvangcapaciteit in Italië onvoldoende zou zijn. Voorts herhaalt de Raad dat niet vaststaat dat alle mensen die aankwamen in Italië ook effectief een asielaanvraag indienden of opvang nodig hadden.

Met haar beweringen maakt de verzoekende partij alleszins *in casu* niet aannemelijk dat zij verstoken zal blijven van elke vorm van opvang bij een terugkeer naar Italië, mede gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing in verband met de verhoging van de opvangcapaciteit.

Met haar betoog omtrent de systematische overbevolking zoals blijkt uit het AIDA-rapport, merkt de Raad op dat de verzoekende partij verwijst naar overbevolking in enkele CARA-centra's, doch geenszins aantoont dat alle centra's en opvangplaatsen die asielzoekers opvangen overbevolkt zijn.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat rekening gehouden werd met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, alsook met de actuele situatie in Italië, met de grote toestroom van immigranten die Italië als buitengrens van de EU kent, de moeilijkheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen, doch ook de maatregelen die ter zake worden genomen om aan de tekortkomingen te verhelpen wat aantoont dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn en trachten aan de problematiek het hoofd te bieden.

De omstandigheid dat een groot aantal vluchtelingen de EU binnenkomen via Italië (Middellandse Zee), houdt geenszins in dat al die personen een asielaanvraag indienen in Italië en aldus enkel door de Italiaanse autoriteiten dienen te worden opgevangen. De verzoekende partij bevindt zich thans niet in de situatie dat hij de Italiaanse grens bereikt via de Middellandse Zee, zij wordt aan de Italiaanse autoriteiten overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening. Uit de door verwerende partij beoordeelde bronnen blijkt overigens dat de opvangcapaciteit in Italië werd verhoogd ingevolge de toestroom van asielzoekers.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voormelde overwegingen kennelijk foutief of onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij beroept zich in het kader van haar betoog omtrent de opvangsituatie in Italië op verscheidene 'recente' arresten van de Raad. Met betrekking tot die arresten, dient niet alleen te worden benadrukt dat zij, gelet op de continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde hebben, doch ook dat de verzoekende partij niet aantoont zich dezelfde specifieke situatie te bevinden als die welke ten grondslag lag aan die aangehaalde arresten.

Met haar betoog omtrent de massale toestroom waarmee Italië wordt geconfronteerd en omtrent de verwijzing naar diverse artikelen, gaat de verzoekende partij niet alleen voorbij aan het feit dat een eenvoudige lezing van de thans bestreden beslissing aantoont dat met die toestroom rekening werd gehouden. Zij gaat tevens voorbij aan het feit dat niet iedere vreemdeling die Europa bereikt via Italië effectief een asielaanvraag indient in Italië en er effectief dient te worden opgevangen door de Italiaanse autoriteiten.

Waar de verzoekende partij verscheidene paragrafen citeert uit het AIDA-rapport met en waaruit blijkt dat bijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is in eerste aanleg en in beroep, dat de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's gelimiteerd is en dat er centra zijn die geenszins aan Europeesrechtelijke standaarden voldoen, wordt erop gewezen dat de UNHCR-guidelines geen afdwingbare kracht hebben en dat het AIDA-rapport niet uitsluit dat er kosteloze bijstand van een advocaat is, maar stelt dat deze kosteloze bijstand niet altijd mogelijk en soms moeilijk is. De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk en soms moeilijk is, dat de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang tot NGO's ten zeer gelimiteerd is en dat er centra zijn die geenszins aan Europeesrechtelijke standaarden voldoen, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Bovendien wijst de Raad erop dat de door de verzoekende partij geciteerde paragrafen aangaande de centra die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen, betrekking hebben op centra gelegen te Lampedusa en Sicilië, terwijl de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via Bologna; tevens verklaarde zij geen gezondheidsproblemen te hebben.

Waar de verzoekende partij een betoog voert dat steunt op de internetberichten "*How to Fix Italy's Migrant Reception Centers*" en "*CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity*", dient te worden opgemerkt dat die berichten betrekking hebben op een specifiek CARA-centrum gelegen te Mineo (Sicilië), terwijl de verzoekende partij wordt overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten via Bologna; tevens verklaarde zij geen gezondheidsproblemen te hebben. De verzoekende partij laat na voormelde berichten op haar persoonlijke situatie te betrekken.

Uit het AIDA-rapport blijkt dat eens Dublinterugkeerders aankomen op de luchthavens, zij worden bijgestaan door een specifieke NGO en worden verwezen naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Er zijn geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in het betoog dat het niet verantwoord is dat zij zonder individuele garantie terug overgedragen wordt aan Italië.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat, gelet op het feit dat in de bestreden beslissing te lezen staat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden, dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand in kennis werden gesteld van de overdracht van betrokkene en dat de Italiaanse instanties het akkoord ook uitdrukkelijk bevestigd hebben, de verwerende partij nog bijkomende garanties had dienen te vragen.

De verzoekende partij maakt *in casu* ook niet aannemelijk dat zij specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen in Italië (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat *in concreto* werd nagegaan wat de situatie is van Dublinterugkeerders in Italië.

De verwerende partij heeft rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, op het eerste gezicht wel degelijk ernstig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, bij haar verwijdering naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Noch het betoog van de verzoekende partij noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont op het eerste gezicht niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.3. Gezien de verzoekende partij de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel volledig verbindt aan haar uiteenzetting betreffende de door haar aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen, gelet op het *prima facie* niet aannemelijk maken van een schending van voornoemde bepaling, dat ook een schending van de materiële en de formele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* niet aannemelijk wordt gemaakt.

2.3.2.4. Het enig middel is niet ernstig.

2.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

N. VERMANDER